

тамъ почналъ да напада и да граби не само въ Мизия, но и въ Тракия. Появяването на българитѣ въ делтата на Дунава заплашило цѣлостта на византийското царство; затова императоръ Константинъ Погонатъ се рѣшилъ да прогони тия опасни съсѣди отъ своитѣ граници. Съ силна сухопътна войска и съ много кораби той прѣминалъ по черноморското крайбрежие и дошълъ до устието на Дунава, но войската му не можала да прѣдприеме рѣшително нападение, защото мѣстността била блатиста а и българитѣ били здраво укрѣпени. Слѣдъ нѣколко дни императорътъ заболѣлъ и отпътувалъ за Месеврия, тогава между войската му се прѣсналъ слухъ, че той избѣгалъ, а това било достатъчно за да се обезкуражатъ войницитѣ му. Когато българитѣ схванали какво е положението на византийската войска, тѣ я нападнали, разбили я, прѣслѣдвали я до корабитѣ и ѝ нанесли голѣми загуби. Исперихъ, като видѣлъ, че Византия е слаба, насърчилъ се, прѣминалъ съ цѣлата си орда въ Добруджа и, безъ да срѣшне нѣкакво съпротивление, завзелъ прѣзъ 679 г. земята между Дунава, Черно море и Стара планина, въ която основалъ нашето старо царство, наречено „Дунавска България“.

Около сжщото врѣме прѣминали прѣзъ Дунава и нахлули въ Балканския полуостровъ и ония българи, които избѣгали въ Панония. Когато тѣ отишли при аварския хаганъ, той ги приелъ съ радостъ като родственници, които можали да засилятъ западналото вече аварско царство, и ги настанилъ въ една областъ, жителитѣ на която били смѣсъ отъ отвлечани въ врѣме на войнитѣ византийци съ българи, славяни и авари. За началникъ на тая областъ хаганътъ поставилъ като свой васаленъ князь Кубера, навѣрно оня Кубратовъ синъ, който довелъ новата българска орда въ Панония. Куберъ узналъ, че новитѣ му поданици, които били запазили християнската си вѣра, имали горещото желание да се завърнатъ въ отечеството на бацитѣ и дѣдитѣ си, въ Византия. Той намислилъ да се възползува отъ това тѣхно желание, за да си основе самостоятелна държава въ Балканския полуостровъ; затова ги